

[Kristian Kristensen.]

disse penge jo ikke var statens. Dette sidste er rigtigt. Det var ikke staten, der skulle foretage denne tilbagebetaling, det var de pågældende forsikringsforbund, og disse forsikringsforbunds forvaltningsnævn sagde straks fra. Vi har fået oplyst i udvalget, at de straks sagde, at en tilbagebetaling ikke var mulig, og at den ikke burde forsøges.

Idet jeg i øvrigt henviser til det ærede medlem hr. K. B. Andersens omhyggelige gennemgang af sagen, skal jeg ganske kort konkludere: regeringens udgangspunkt har været det, at tilbagebetaling til forsikringstagerne var det principielt selvfølgelige; men de os forelagte oplysninger har overbevist os om, at dette var praktisk ugørligt. Derfor måtte der findes en anden udvej, og det må også oppositionspartierne have erkendt, idet en sådan erkendelse må være baggrunden for forslaget om udstedelse af præklusivt proklama. Os forekommer det, at dels måtte et forsøg på tilbagebetaling også efter præklusivt proklama blive uforholdsmæssig dyrt, dels måtte man forvente, at resultatet af et sådant forsøg på tilbagebetaling efter udstedt proklama ville få en slagside, som vi ikke kunne tage ansvaret for. Det må nemlig forudses, at de forsikringstagere, der eventuelt kunne møde med dokumentation for at have penge til gode, blev nogle få store forsikringstagere, medens den almindelige og den lille forsikringstager — altså de mange — ville stå uden mulighed for at gøre krav gældende. En sådan, som man måtte forudse, skæv og kun delvis tilbagebetaling kan vi ikke tage ansvaret for.

Det er tredje gang, denne sag er til drøftelse i tinget. Det er et udtryk for, at det har været vanskeligt at finde frem til en løsning. Nu foreligger der et forslag, hvorefter hovedparten af midlerne skal anvendes til nordiske formål. 1,5 mill. kr. stilles til rådighed for særligt definerede formål, medens 4,8 mill. kr. stilles til rådighed for de samme organisationer og til tilsvarende formål, som det allerede i 1954 var foreslået.

Jeg skal anbefale, at man stemmer for lovforslaget med det af den højtærede statsminister stillede og af udvalgets flertal tiltrådte ændringsforslag.

Alfred Jensen: Kommunisterne er gang på gang gået ind for, at overskuddene i disse krigsforsikringsforbund skulle betales tilbage til forsikringstagerne. Det standpunkt forfægtede vi, da vi for mere end 10 år siden blev kaldt til forhandling i handelsministeriet om problemet. Det gjorde vi også, da spørgsmålet var til behandling her i folketingsåret 1953-54, og det samme standpunkt førte vi frem, da dette lovforslag var til første behandling.

Af betænkningen konstaterer man, at den enighed, der tidligere har været om, at principielt skulle pengene betales tilbage, fortsat er til stede. Det, der føres i marken herimod, er de besværligheder, der kan være ved at finde frem til dem, der skulle have pengene, de omkostninger, der er derved, og den lange tid, det kan tage at få tilbagebetalingen gennemført. Det er jo besværligheder, som kan anføres vedrørende mange andre forhold, men lignende betæneligheder fører ikke til, at man undlader at opkræve skatter eller bidrag til forskellige forsikringer — tværtimod, de inddrives, og man skal nok finde frem til dem, man vil ramme. Selv i betænkningen her gør man opmærksom på, at en hel del restancer er blevet opkrævet ved forvaltningsnævnenes indsats; her har man egentlig et udtryk for, at når folk skal betale, kan man godt se bort fra besværet og omkostningerne, og så kan det ikke være rimeligt, at man ikke også tager konsekvensen og betaler tilbage til forsikringstagerne. Jeg kan ikke se, at det på nogen måde er godtgjort, at det ikke er muligt at gå den vej, selv om det vel ikke vil være gørligt at nå frem til alle, der har betalt til forsikringen. Uanset det mener vi altså, at det standpunkt, vi har indtaget, må opretholdes. Vi har naturligvis ikke deltaget i udvalgsforhandlingerne, der efter referaterne her er gået — hvad skal man sige — temmeligt hidsigt for sig, men vi finder ikke, at der hverken i det, der er sagt her, eller i det materiale, der er forelagt, er noget, der begrundes, at vi skulle ændre vor indstilling, og det vil altså sige, at vi ikke kan gå ind for det lovforslag, statsministeren fremsatte, ej heller for det ændringsforslag, der foreligger nu, selv om det, hvis man vil gå den vej, forekommer os at være bedre end det, der oprindeligt blev foreslået.